

kenis is. Het is moeilijk één ontdekking uit het verleden aan te wijzen, die daarmee op één lijn kan worden gesteld" heeft m.i. niet zo heel veel zin. Het is moeilijk ontdekkingen met elkander te vergelijken op hun belangrijkheid, zelfs als men zich beperkt tot die „voor de toekomst der aarde" van betekenis zijn; maar wil men het nu eenmaal toch doen, dan moet men zich hoeden voor het steeds dreigende gevaar de langer achter ons liggende — ik denk b.v. aan de bacteriologie — te onderschatten.

En is het volgende toch wel niet erg gemakkelijk gezegd? (blz. 11): „Aan de vraag in hoeverre het gebruik van atoomwapens moreel toelaatbaar en voor een christen geoorloofd is, werd tot dusver onvoldoende aandacht geschonken. Het is nodig, dat de christelijke kerk, die wil rekenen met wat Gods woord van ons vraagt, hierover een duidelijke uitspraak doet." — Ik ken de grote ernst van den schrijver, maar hij moet mij ten goede houden, dat het geciteerde op mij den indruk maakt van wat men tegenwoordig gaarne een „kreet" noemt, nog iets anders dan een „cri de coeur" bedoelende. Ik wijs hierop, juist omdat het probleem zo benauwend is. Maar wat wil de schijver eigenlijk? Aan de door hem gestelde vraag is al heel wat aandacht geschonken. Natuurlijk — zou ik bijna zeggen — als het om zo'n geweldig vraagstuk gaat, onvoldoende. Maar in welk opzicht dan onvoldoende? Omdat er nog niet „een duidelijke uitspraak" gekomen is? En kan en moet de christelijke kerk die geven? Welke? En wanneer wordt die „uitspraak" dan als „duidelijk" aanvaard? Als zonder meer gezegd zou worden „het mag" of „het mag niet"? En waarom dat slappe „die wil rekenen met wat Gods woord van ons vraagt" en niet liever b.v. gezegd „die God wil gehoorzamen" in plaats van die, onder ons orthodoxen, al te gemakkelijk gehanteerde uitdrukking „Gods woord"? — Zo spoedig, als we er op ingaan, rijzen de vragen als

paddestoelen uit den grond, maar de passage, die ik citeerde, wordt helaas niet verder uitgewerkt.

De titel van hoofdstuk 14 „wat zal de toekomst brengen?" wekt, ook in verband met het zoëven geciteerde, grote verwachtingen, maar de ruim 6 bladzijden gaan in hoofdzaak over de energievoorziening in de toekomst, zeker een zeer belangrijk probleem, maar toch niet het eerste antwoord op de gestelde vraag.

Het doorlopende gebruik van de termen „atoomenergie" en „atoomtijdperk" lijkt mij minder gelukkig. In de grond van de zaak is de schrijver het hierin geheel met me eens. Zelf zegt hij immers (blz. 10): „Laten wij beginnen met er op te wijzen, dat deze naam niet gelukkig is gekozen. Het gaat niet om het atoom..... maar om de kern..... Wie atoomenergie zegt, bedoelt kernenergie. Wij zullen echter aansluiten aan het bestaande spraakgebruik en de woorden atoomenergie en atoomtijdperk niet mijden." — Maar het blijft niet bij een „niet mijden", de schrijver gebruikt ze consequent, lijkt het wel, terwijl er toch juist tegenwoordig een streven is vooral de term „kernenergie", „nuclear energy" ingang te doen vinden, al kunnen namen als „Atomic Energy Commission" (V.S. Amerika) en „Atomic Energy Authority" (Engeland) natuurlijk moeilijk meer veranderd worden. Juist een populariserend boek kan er zo toe bijdragen de goede termen ingang te doen vinden. — Nu ik toch terminologie bespreek (overigens een allesbehalve onbelangrijke kwestie): „kweekreactor" verdient m.i. de voorkeur boven „broedreactor" en komt er meer in. En moeten we nu werkelijk van „uraan" gaan spreken in plaats van „uranium"?

De formulering van de taak van het Reactorcentrum Nederland (R.C.N.) (blz. 141) is niet geheel in overeenstemming met de statuten.

Het suspensiereactorproject, dat onder leiding van prof. Went bij de K.E.M.A. te Arnhem wordt